

Kruiswoorden – Mijn God, mijn God, waarom ...

Schriftlezing: Matteüs 27:45-50

Er is veel volk op de been in Jeruzalem. De straten puilen uit. Immers het paasfeest staat voor de deur. Het feest dat herinnert aan de uittocht van het volk van Israël uit het slavenhuis van Egypte.

En dan is het opeens donker. Midden op de dag. Rond het middaguur. Een duisternis, die als een donker kleed het hele land overvalt. Hier zijn krachten aan het werk, die wij mensen niet kunnen verklaren. Alle natuurwetten worden opzijgeschoven. God grijpt in!

Wat eens de profeet Amos – in het Oude Testament – profeteerde gaat vandaag in vervulling: *"Op die dag – spreekt God, de HEER – zal Ik op het middaguur de zon doen ondergaan, en het land verduisteren op klaarlichte dag."* (Amos 8:9)

Veel mensen lopen weg. Nee, om iemand te zien sterven aan een kruis ... daar hebben ze geen moeite mee. Maar voor het onheilspellende donker gaan ze op de loop.

Een angstwekkende duisternis die doet denken aan de bevrijding uit Egypte. Het symbool van verschrikking, van ongeluk, verderf en dood. Het teken van het oordeel van God!

Uit die diepe, angstwekkende duisternis klinkt een langgerekte klacht omhoog: *"Eli, Eli, lama sabachtani?" Dat wil zeggen: 'Mijn God, mijn God, waarom heb U Mij verlaten?'"*

Het is het 'waarom?' uit de duisternis. Woorden uit Psalm 22. Woorden waarin een mens een brug zoekt, die uit de godverlatenheid tot God voert. Woorden van een mens die bespot wordt en veracht. *"Waarom?"*

We horen zijn diepe smart, zijn diepe eenzaamheid en onbegrip. Jezus voelt in de duisternis, dat God Zich van Hem afkeert. Een krachtig antwoord van God blijft uit. Uit de hemel komt geen antwoord. Wat heeft Jezus in deze godverlatenheid moeten lijden!

En toch: Hij blijft gehoorzaam aan zijn roeping – tot het bittere einde toe. Hoezeer door God verlaten, Jezus blijft roepen in de duisternis: "Mijn God ..." In dat ene woordje 'Mijn' ligt heel zijn hoop en verwachten besloten.

Drie uren duisternis. Daarin wordt het oordeel van God over een zondige wereld openbaar. Drie uur ... dan zegt God: 'Nu is het genoeg!' "*Het is volbracht!*" Op dat moment treedt God uit zijn verborgenheid. Het voorhangsel van de tempel scheurt – van boven naar beneden. De toegang tot God is weer mogelijk!

Die godverlatenheid, die diepe, donkere duisternis, waarin alle machten op je aankomen ... dat is voor Jezus ... de hel.

Daar aan het vervloekte hout van het kruis geeft Jezus in deze helse godverlatenheid zijn leven om de deuren van de hemel weer van slot te krijgen.

Wanneer dáár aan het recht van God is voldaan ...

Wanneer dáár de schuld voor een zondige wereld is voldaan ...

Wanneer dáár de toorn van God is verzoend ... wijkt de duisternis voor het licht!

Het is drie uur in de middag. Vanaf het tempelplein klinken duidelijk hoorbaar de stoten van de bazuin. Tijd voor het avondoffer in de tempel. Uur van het gebed. Dan knielt – in de voorhof van de tempel – het volk van Gods verbond. Terwijl in het heilige een priester het reukoffer op het altaar ontsteekt. Zo vloeien gebeden en wierook samen tot een stroom van smeken tot God.

In dát uur van gebed en offer brengt Jezus als de grote Priester het offer van zijn leven. Zijn kruis is tegelijk het altaar waar eens voorgoed hét offer ter verzoening wordt gebracht.

Tegelijkertijd worden alle menselijke offers daarmee aan de kant geschoven. Ze hebben geen waarde meer. Het offer dat Jezus brengt is uniek, onherhaalbaar, onvervangbaar. Daar kan geen mens iets meer aan toevoegen of afdoen.

En wij? Vanaf het kruis van Golgota klinkt het 'waarom' van de godverlatenheid. De gekruisigde Jezus werd verlaten opdat wij nooit meer door God verlaten zouden worden.

In mijn angst, in mijn pijn, in de aanvechting en de verzoeking, mag ik vasthouden aan die belofte van de Vader.

Dat is het geheim van dit vierde bewogen kruiswoord!